

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire in a grand ballroom. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. The woman is wearing a purple lace dress with a deep V-neckline and a matching necklace. They are standing close together, looking at each other. The background is a grand ballroom with ornate ceiling decorations and a chandelier.

Abby Greenová
Náhrdelník
od šejka

ABBY GREENOVÁ

NÁHRDELNÍK
OD ŠEJKA

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

dny se pomalu krátí a do Vánoc už zbývá necelý měsíc. Víím, že teď jistě máte plné ruce práce s přípravami nejkrásnějších svátků v roce, ale přesto si dovolím Vám nabídnout dalších šest příběhů, v nichž hlavní roli hraje láska.

První zamilování, vášně, touha, divoké noci prožité s někým, koho milujete... jenže pak se něco zvrtně a všechno je pryč. Přesně tohle prožívají hrdinky listopadových Sladkých životů a Sladkých životů Duo. Ale život nebývá tak krutý, aby nedokázal vyléčit zlomená srdce. Chloe, Kat, Cecelia, Nola, Keira i Eloise se po čase znovu setkávají se svým vyvoleným a je jen na nich, aby ho přesvědčily, že on je pro ně tím Pravým.

Přeji Vám v tom předvánočním shonu, abyste si našla chvílku jen sama pro sebe. A třeba si zavzpomínala na tu svou první lásku, ať už to byl ten Pravý, nebo ne...

Protože láska je jako pavučina. Nelze se jí vyhýbat, aniž byste v ní nakonec neuvízla.

S láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

**NÁHRDELNÍK
OD ŠEJKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Diamond for the Sheikh's Mistress

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2017

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 2017 by Abby Green

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4640-8

ISBN 978-83-276-4641-5

ISBN 978-83-276-4642-2

PRVNÍ KAPITOLA

Šejk Zafir Ibn Háfiz Al-Noury, vládce Jandoru, neklidně přecházel sem a tam, aniž by věnoval sebe-menší pozornost nádherné mozaice pod nohama nebo bubláni vody ve zdobené fontáně. Mezi bohatě kvetoucími exotickými keři jedné z mnoha úžasných zahrad jeho královského paláce v Jahoru, hlavním městě jeho království, táhnoucího se od zasněžených vrcholů hor na východě přes nekonečnou poušť až k mořskému pobřeží na západě, poskakovali drobní barevní ptáčci, ale ani těch si nevšímal.

Nic z toho nevnímal, protože jediné, na co dokázal myslet, byla *ona*. Bylo to čím dál tím horší. Dokonce musel předčasně ukončit důležitou schůzku, protože se cítil sevřený, jako by trpěl klaustrofobií, a dobře si uvědomoval zrychlený tep a horko v podbřišku. Horko, které byl schopný ignorovat už dlouhých osmnáct měsíců.

Lháři, ozval se v jeho hlavě tichý hlásek, *ty první tři měsíce byly úplně peklo*.

Zafir se při té vzpomínce zamračil. Jenže pak mu zemřel otec a od té doby musel věnovat veškerou pozornost převzetí trůnu a řízení své země.

Teď ale měl konečně čas trochu si vydechnout a ona začala znovu okupovat jeho myšlení a pronásledovat ho.

Zafir si trhavým pohybem uvolnil roucho kolem

krku. *Sexuální frustrace*, řekl si v duchu a zastavil se. Neměl koneckonců v posteli ženu už od... od doby, kdy byl naposledy s ní.

A nebylo to proto, že by o něj neměly zájem, bylo to tím, že se tolik soustředil na práci pro svůj lid. I přesto ovšem vnímal vzrůstající tlak na to, aby si našel vhodnou královnu a zplodil dědice, aby si jeho lid mohl zachovat víru v pevnost království a jeho budoucnost.

Zafir nahlas zaklel a ptáčci kolem se poděšeně rozlétlí na všechny strany. *A dost.* Prudce se obrátil a rázně vyšel ven ze zahrady, rozhodnutý zahájit hledání vhodné nevěsty a dostat tu ženskou z hlavy jednou pro vždy.

Když procházel kolem zarostlého vchodu do vedlejší, vysokou zdí obehnané zahrady, zarazil se. Celé roky se jí žádný zahradník ani nedotkl, a Zafir neměl to srdce to někomu přikázat. Věděl, že se jí zaměstnanci paláce vyhýbají – někteří dokonce věřili, že v ní straší.

Možná je to pravda, pomyslel si nevesele.

Stál ve vchodu a díval se do toho divoce zarostlého prostoru, a pak si s překvapením uvědomil, že dnes je výročí. Výročí smrti jeho sestry. Už je to devatenáct let. Jemu bylo tehdy třináct a jí jen jedenáct. Vstoupil dovnitř, aniž by věděl, co vlastně dělá.

Na rozdíl od ostatních, dokonale udržovaných ploch kolem paláce, tady z vodotrysku v kruhovém bazénku uprostřed, téměř neviditelném pod záplavou přerostlé zeleně, žádná voda netryskala. Žádné úhledné záhonky exotických květín, žádní ptáci. Jako by ten kousek země za zdí navěky spal.

Jako by znovu slyšel ten nepopsatelný výkřik bratra Salima, Sařina dvojčete. Když tenkrát Zafir přispěchal do zahrady, našel ho, jak chová sestřino bezvládné tělo a její hlava mu visí z předloktí v podivném, nepřírozeném úhlu. Tvář měla bílou jako sníh, dlouhé černé vlasy ušpiněné od krve, jež kapala do bazénku za nimi a barvila vodu.

Salim na něj křičel, aby něco udělal... *Zachránil ji...* Ale Zafir instinktivně věděl, že už je pozdě. Pokusil se Saru vzít Salimovi z náručí, aby ji odnesl do paláce a vyhledal pomoc, zjistil, jestli přece jen není ještě nějaká šance, ale Salim, který dobře pochopil jeho výraz, její tělo přitiskl pevněji k sobě. „Jestli jí nedokážeš pomoci, tak se jí nedotýkej... Nech nás být!“ vyhrkl hrubým hlasem.

Sara zemřela na rozsáhlá zranění hlavy a krku po pádu z vysoké zdi, na kterou dvojčata vždycky ráda lezla a hrála si tam, bez ohledu na Zafirovy protesty. Salim po její smrti celé týdny nepromluvil ani slovo...

Zafir si bohužel v souvislosti se svými sourozenci nejvíc vybavoval ten nepříjemně známý pocit samoty – ti dva měli vždy svůj vlastní svět, a jeho nepotřebovali. Pocit osamění ho ostatně provázel celý život. Vždycky jim to jejich zvláštní, pevné pouto záviděl, ale v tu chvíli by si to klidně se sestrou vyměnil a zemřel místo ní, pokud by to šlo...

„*Ahem...* Vaše Výsosti?“

Zafir ztuhl. Jen velmi málo lidem se podařilo nepozorovaně se k němu přiblížit a ten vpád do soukromí se mu nelíbil.

Neotočil se. „Ano?“

Někdo si za ním odkašlal. „Tedy... no... Jde o ten diamant, o Srdce Jandoru, Vaše Výsosti. Je potřeba prodiskutovat pár věcí kolem té nadcházející diplomatické cesty.“

Zafir na chvíli zavřel oči a nechal bolestnou minulost sklouznout zpátky tam, kam patřila. A když byl připraven, otočil se ke svému mladému pobočníkovi, kterého si najal po otcově smrti před téměř patnácti měsíci – i přes odpor rady.

Ta nechtěla nic měnit, ale Zafir si pro svou zemi představoval modernější budoucnost, a své představy pomalu, ale pevně uváděl v život.

Zafir vyrazil směrem k paláci a jeho pobočník s ním

držel krok. Už byl na svého náročného zaměstnavatele zvyklý.

Diamant zvaný Srdce Jandoru byl velmi vzácný, tajuplný drahokam. Ačkoli se celé roky mělo za to, že se ztratil nebo byl ukraden, našli jej archeologové při nedávném průzkumu hned za hradbami paláce – což se rychle rozneslo a mezi lidmi se šeptalo, že je to dobré znamení. Byl to největší známý rudý diamant na světě, proslulý svou krásou. Když ho vykopali, měl sám o sobě srdčitý tvar, takže mu ho při následném vybroušení zachovali.

Nalezen byl v horách na východě a původně ho dostala Zafirova francouzská prababička jako zasnubní dar. Fakt, že její manželství s jeho pradědečkem bylo v široké rodině jediné šťastné, Zafira jen přesvědčil, že láska je v manželství stejně vzácná jako ten diamant – a stejně tak je pravděpodobné, že na ni člověk natrefí.

Potřásl hlavou, znechucený, jakým směrem se jeho myšlenky zas ubírají. „No? Tak co máš na srdci, Rahule?“

„Příští týden v New Yorku začíná ta diplomatická cesta, jak bylo v plánu.“

New York.

Nikdo jiný by si toho neznatelného zaškobrtnutí v Zafirově rázném kroku nevšiml, ale on o něm dobře věděl. A nesnášel se za to. Všechny myšlenky náhle mířily zase jen k ní. Rozčilovalo ho, jakou nad ním i po takové době má moc.

Co se to s ním ksakru dneska děje?

Zafir prodloužil krok, jako by tím dokázal utéct minulosti, ale když došel do svých kanceláří, pořád ještě byla s ním – ty tmavě jantarové oči se na něj ospale dívaly a sexy šťavnaté rty se na něj smyslně usmívaly, jako by přesně věděla, co to s ním dělá, a vtahovala ho hlouběji a hlouběji do –

„Vaše Výsosti?“

Zafir zaskřípěl zuby a obrátil pozornost na svého pobočníka. „Ano, Rahule?“

Mladý muž vypadal nervózní. „Já... eh... mám takový nápad, co se týče toho šperku.“

„Pokračujte,“ vyštěkl Zafir a snažil se zkrotit svoji netrpělivost. Jeho pobočník nemusí vědět, že v něm zuří bouře.

„Ten diamant s sebou na tu diplomatickou cestu berete jako úchvatný příklad toho, co může Jandor nabídnout světu, a jako součást propagace obchodní spolupráce a turismu.“

Přes všechna nejlepší předsevzetí se Zafir netrpělivě ozval. „Já dobře vím, proč ho bereme s sebou. Byl to můj nápad.“

Pobočník polkl. „Ano, a plánovali jsme vystavovat ho všude za ochranným sklem.“

„Rahule...“ varovně pronesl Zafir, už mu trpělivost definitivně docházela.

Jeho pobočník zrychlil řeč. „Chtěl jsem navrhnout tohle – než abychom ho drželi ve sterilním a chráněném prostředí, říkal jsem si, že by bylo o hodně lepší, kdyby si ho hosté mohli prohlédnout pěkně zblízka... Působil by daleko dostupnějším dojmem, ale záhadnost a exkluzivita by mu zůstaly.“

Nyní se mu podařilo získat Zafirovu plnou pozornost. „O čem to mluvíte?“

„Napadlo mě někoho najmout – nějakou modelku, někoho, kdo by ten šperk nosil a chodil by celou dobu s námi, na každou společenskou akci, takže by hosté mohli obdivovat diamant v celé jeho kráse, jak žije, jak dýchá – stejně jako krása Jandoru.“

Zafir se na Rahula dlouze zadíval. Kvůli tomuhle si koneckonců toho mladíka najal – aby přivedl do otceva archaického světa novou krev.

Má to něco do sebe, pomyslel si Zafir. Původně to chtěl zamítnout, z mnoha důvodů, ale právě když otvíral ústa, aby to udělal, něco ho napadlo a ten nápad rozmetal všechny jeho argumenty.

Okamžitě se odvrátil, měl obavy, že by si jeho

pobočník mohl všimnout jeho výrazu. Jediné, na co v tu chvíli dokázal myslet, byla *ona*, ležící na posteli, s těma dlouhýma, hříšnýma nohama, nebezpečně krásná, a úplně nahá, až na velký diamant, spočívající mezi jejími plnými nadry. Ostře červený na její dokonalé kůži.

Rudý jako jeho krev – která mu teď horce proudila žilami.

A on náhle věděl, že existuje jen jeden způsob, jak se toho trápení zbavit a pohnout se dál. A on se musí vzpamatovat. Závisí na něm budoucnost jeho země.

Zafirovi se hlavou hnaly myšlenky jedna za druhou. Opravdu chce přehodnotit minulost a znovu vidět tu jedinou osobu, kterou kdysi přísahal, že už nikdy vidět nechce?

Jako by se v něm ozval starý rebel.

A proč ne?

Mohla by to být dokonalá příležitost uspokojit svou touhu, než se plně oddá svým povinnostem a službě lidu Jandoru. A existuje jen jedna žena, kterou chce.

Něco mu dluží, připomněl si chmurně. Lhala mu. Zradila ho, protože mu neřekla, kdo doopravdy je. Odešla z jeho života před osmnácti měsíci a on se jí ještě nenabažil.

Fakt, že ji kdysi pokládal za vhodnou partnerku pro budoucnost, nebylo nic příjemného. Tentokrát už bude připravený, už ví, co je zač. A bude k ní cítit jen touhu, jen chtíč. Znovu pocítí, jaké to je, když mu ty své dlouhé nohy omotá kolem pasu, a ponoří se hluboko do ní, aby se zbavil toho iritujícího pnutí.

Obrátil se zpět k Rahulovi, jenž znovu vypadal nervózní.

„Vaše Výsosti, byl to jen takový –“

Zafir ho rázně utnul. „Je to skvělý návrh a já přesně vím, kdo bude ta naše modelka.“

Rahul se zamračil. „Kdo, Vaše Výsosti?“

Zafir cítil, jak se mu najednou zrychlil pulz. „Kat

Wintersová – americká supermodelka. Zjistěte, kde teď je. Hned.“

Zafir ji sledoval ze zadního sedadla auta skrz stažené okénko. Nemohl uvěřit svým očím – Kat Wintersová vážně pracuje v rušné restauraci v Queensu. Ale bylo to tak... jedna z nejkrásnějších žen na světě teď na sobě měla přiléhavé džínsy a bílé triko, v útlém pase měla uvázanou jednoduchou černou zástěru. Vlasy si svázala do volného drdolu v týle a zrovna si sahala pro tužku, kterou si tam předtím zapíchla, aby si zapsala objednávku.

V Zafirovi se při pohledu na tu banální scénku všechno bouřilo. Dokonce i v tomhle obyčejném oblečení a bez jediné stopy po make-upu byla výjimečná. Taková krása by se neměla schovávat na místě jako je tohle. Co tady *sakra* dělá? A proč proboha používá jiné jméno – Kaycee Smithová? A jak se opovažuje být jen pomyslet na odmítnutí nabídky, kterou jí poslal přes její agentku?

Obdržel totiž stručnou odpověď:

Kat Wintersová už žádné modelingové zakázky nepřijímá.

Prosím, nesnažte se ji k tomu nutit.

Zafira nikdy nikdo neodmítl. Nebo ho nevaroval, aby něco nevyžadoval. A už vůbec ne bývalá milenka.

Zadal svému řidiči pokyny a okénko se tiše zavřelo, zatímco on vystoupil z auta a narovnal se do plné výšky svých sto devadesáti tří centimetrů. Vzpomněl si, že když nosila Kat své závratně vysoké podpatky, měl její ústa na líbání příjemně na dosah. Teď sledoval, jak odchází od stolu a ušklíbl se, když si všiml, že má na nohou tenisky.

Ne na dlouho, slíbil si v duchu a zamířil ke dveřím restaurace. Už brzy bude mít zase jehly a ta smyslná ústa budou zase patřit jen jemu.

Neměl tušení, na co si to tu hraje, když tady pobíhá jako servírka, ale byl si jistý, že jakmile uslyší, co má na srdci, bude mu vděčná, že je připravený ji opět vpustit do svého života a své postele, i když jen na pár krátkých týdnů.

„Kat.“

Vteřinu jí trvalo, než jí došlo, co slyší. Nikdo jí tady Kat neříkal, říkali jí Kaycee. A ten hlas, neskutečně hluboký. A autoritativní – jako by její jméno bylo samo o sobě rozkazem, aby mu věnovala pozornost.

Další vteřinu trvalo, než jí došlo, že existuje jen jeden člověk, komu by ten hlas mohl patřit.

Neochotně, nevěřicně zvedla hlavu od pokladny.

Zafir.

Na chvíličku tomu prostě odmítala uvěřit. Co by tady dělal? Tady, v hloupé, obyčejné restauraci v Queensu? On se pohybuje zásadně jen v pětihvězdičkových hotelích. Dýchá jiný vzduch než obyčejní lidé. Pohybuje se v úplně jiných kruzích. Tenhle muž je z královské rodiny.

Teď už je vlastně králem své země.

A přesto jí její agentka před pouhými pár dny říkala, že se po ní ptal, takže by na to měla být připravená. Ale ona si to jednoduše nepřipouštěla. A teď toho litovala, protože nebyla ani vzdáleně připravená na to, že uvidí muže, jehož kdysi milovala tak moc, až ji to někdy děsilo.

Zamrkala, ale nezmizel. Stál tam jako socha. To byl vždycky tak vysoký? Tak velký? Ale dobře věděla, že byl. Měla to v paměti vtištěné navěky. Ty hluboko položené temně šedé oči a olivovou pleť. Ty husté tmavé vlasy, sčesané z vysokého čela. To dokonalé, svalnaté tělo bez špetky přebytečného tuku, jeho sílu, zjevnou i pod oblekem a kabátem.

Dnes byl hladce oholený, místo toho krátkého plnovousu, na který byla zvyklá, ale na mužnosti mu to rozhodně neubralo.

Ani si neuvědomila, že jeho jméno vyslovila nahlas, dokud se ty nádherně tvarované rty jedním koutkem nepousmály. „Takže moje jméno si pamatuješ?“

Ten posměšný tón, který naznačoval, že je směšné, že by snad mohla zapomenout, konečně prolomil její šok. Skutečně je tady. V jejím prostoru. Teď, když se její život změnil k nepoznání.

V nočních můrách na ni shlížel se znechucením a zděšením, a ona se pak často budila s pláčem. A ty dobré sny, v nichž se vyskytoval, byly stejně zahanbující – sny pro dospělé, z nichž se budila zpocená. A v první vteřině po probuzení se jí dokonce zdálo, že je stále celistvá, že je pořád ještě jeho.

Ale ona nic z toho nebyla. Ani náhodou.

Pulz se jí zrádně zrychlil, přestože v ní jeho přítomnost probouzela bolest, o níž se – zjevně mylně – domnívala, že se s ní už dávno vyrovnala.

„Co tu děláš, Zafire?“ vyjela na něj. „Tys nedostal zprávu od mé agentky?“

Zafir pozvedl obočí a Kat se začervenala. Náhle si totiž uvědomila, jak to mluví s člověkem, před nímž by většina lidí pokorně sklonila hlavu. S mužem, na kterého přede dveřmi čekali dva velcí bodyguardi v černém.

Odmítla se nechat zastrašit, i když to nebylo snadné, když si vzpomněla na jejich poslední setkání – na to, jak byla rozčilená a co se pak stalo... nejhorší den jejího života.

„Tu zprávu jsem dostal, ale rozhodl jsem se ji ignorovat,“ odpověděl Zafir klidně, ačkoli se cítil poněkud vyvedený z míry tím, jak moc ho Kat očividně nechce vidět.

Kat si založila ruce na prsou, jako by ji to mohlo ochránit před jeho tak ničujícím kouzlem. Typický arogantní Zafir. Vůbec se nezměnil.

„Já jsem v práci,“ pronesla napjatým hlasem, „takže pokud ses nepřišel najít, tahle diskuse není vhodná.“ *Ani nikdy nebude*, chtělo se jí dodat.

Zafirův úsměv pohasl a v jeho neobvykle tmavě šedých očích se zablýsklo. „Odmítla jsi přijmout mou nabídku, což neberu jako odpověď.“

„Jistě,“ pokývla Kat s hořkostí, kterou v sobě nosila už od chvíle, kdy ho opustila. „To si dovedu představit, že ne, Zafire, protože jsi zvyklý, že se všichni můžou přetrhnout, aby ti vyhověli. Ale obávám se, že já nic takového neudělám.“

Zafir přimhouřil oči a zadíval se na ni, a Kat se okamžitě cítila ohrožená. Vždycky měla pocit, že jí vidí až do žaludku – že prohlédne její masku, již si nasazovala přede všemi, aby je přesvědčila, že není jen holka, co vyrostla v karavanu s labilní matkou, závislou na drogách. Holka, co ani nedokončila střední školu.

A přesto ji tenkrát neprokoukl – dokud mu důkazy nestrčili přímo pod nos. Potom se na ni díval chladnými očima, které neodpouští, odsoudil ji a vyhnal ze svého života.

„Změnila ses.“

Jeho slova ji zasáhla, jako by ji uhodil. Má pravdu. Opravdu se změnila. Úplně. A tohle je její noční můra. Znovu se setkat se Zafirem. A to, že zjistí –

Ale nezjistí, ujišťovala sama sebe horečnatě, než úplně zpanikaří. Nemůže to zjistit.

„Tento gentleman potřebuje stůl pro jednoho, Kaycee?“

Kat na svou šéfovou chvíli nechtěně zírala, ale nemohla si nevšimnout záblesku ženského zájmu v jejích očích, jak si Zafira bezostyšně prohlížela.

Kat se probrala a vzala si od šéfové jídelní lístek, který jí podávala. „Ne, nepotřebuje. Jen se ptal na cestu. A teď už ví, kam má jít.“

Podívala se na Zafira, a kdyby mohla, nejradši by ho vymazala ze světa. „Že ano, pane?“

Pak někdo z personálu odtáhl vedoucí na chvíli stranou a Zafir se na Kat dlouze podíval. „Počkám na tebe, *Kat*. Ještě jsme neskončili.“